

andere vochten, tenzij met spiritus, kan vermengd worden, zonder een ruim sediment af te scheiden.

Met koud water levert de roode Java-kina, volgens de door DE VRIJ aangegeven en door mij gewijzigde methode, de dusgenoemde *Maceratio Chinae Succ. Jav.*, die, in de verhouding van 1 kinapoeder op 8 water, 23 pCt. oplosbare materie bevat en een fraai, geel-rood vocht daarstelt.

Het *decoctum*, 1 op 10, is fraai geelrood, sterk gelactesceerd en evenals de maceratie zeer bitter. Met het sediment, dat er bij rust uitzakt, bevat het bijna 30 pCt. oplosbare materie uit den bast. Bij beide vormen, maceratie en decoctum, gaan echter volgens mijn onderzoek ongeveer $\frac{2}{3}$ — $\frac{3}{4}$ der alcaloiden, in de kina aanwezig, verloren.

Ook *wijn* neemt slechts voor een deel de oplosbare bestanddeelen der kina op. Zure wijnen zullen er bij voorkeur de alcaloiden uit oplossen en de kinazuren teruglaten, terwijl zoete wijnen meer een deel van het gansche quantum oplosbare materie opnemen om dan ook de kina in toto beter te vertegenwoordigen, dan de zure wijnen kunnen doen. De Commissie uit het Amst. Departement van de Nederl. Maatschappij voor Pharmacie, heeft, wilde zij de kina als zoodanig en dus met al haar oplosbare bestanddeelen in den *vinum chinae* en den *vinum chinae c. ferro* (Laroche), volgens haar voorschrift, opgenomen zien, de opvolgende uittrekking van de, ook voor dit doel zoo uitnemend geschikte roode Javakina, met *water, wijn* en *slappen spiritus* aanbevelen.

Aan het einde van deze taak genaderd, wensch ik nog mede te deelen, dat ik mij voorstel, in den naderenden zomer, mijn vrijen tijd aan een voortgezet chemisch-pharmaceutisch onderzoek ook van de op Java gekweekte en zoo belangrijke Calisaya-kina te besteden, ten einde de resultaten daarvan, in zooverre deze althans voor therapeutisch doel belangrijk mogen geacht worden, onder de aandacht der lezers van dit *Tijdschrift* te brengen.

Amsterdam, 22 Jan. 1877.

WETENSCHAPPELIJKE MEDEDEELINGEN.

ORGAANEIWIT — CIRCULATIE-EIWIT. — Zoo als men weet heeft VOIT het in het ligchaam aanwezige eiwit in twee soorten verdeeld, waarvan de eerste, het orgaaneiwit, meer stabiel zou zijn, dat is minder gemakkelijk geoxydeerd zou worden, terwijl de andere, het circulatie-eiwit, gemakkelijk omgezet, bij honger zelfs binnen enkele dagen geheel opgebruikt zoude worden. Die leer steunt op de eiwitstofwisseling van hongerende dieren, die, het is uit VOIT's proeven duidelijk gebleken, in de eerste dagen belangrijk, af hangende van de voorafgegane voeding, na die eerste dagen betrekkelijk gering pleegt te zijn, en VOIT baseerde op die proeven zijne stelling dat van het aanwezige circulatie-eiwit 70 à 80 pCt., van het orgaaneiwit slechts 1 pCt. per dag wordt omgezet.

VOIT, die met deze stelling de oudere LIEBIG'sche beschouwing omtrent de stofwisseling, volgens welke *al het eiwit van het voedsel, al het in de urine verschijnende ureum*, de phase van ligchaamsorgaan geweest te zijn, zou doorloopen hebben, aantastte,

is echter in gebreke gebleven directe bewijzen voor deze leer bij te brengen. Men kan dus nog niet zeggen dat deze in de physiologie burgerregt verkregen heeft, te meer dewijl er velen zijn, die, uit parti pris of misschien omdat zij de distinctie niet vatten, VOIT's stellingen ignoreren.

FORSTER heeft nu — *Zeitschrift f. Biologie* XI — het onomstootelijk bewijs voor de juistheid van VOIT's inzichten geleverd. Het was bekend dat bij een dier, waar door eenige hongerdagen het circulatie-eiwit opgebruikt en de eiwitomzetting dus constant geworden was, de stikstof van toegediend eiwit binnen een of twee dagen geheel in de urine teruggevonden werd, zoodat dit eiwit slechts de rol van circulatie-eiwit kon hebben vervuld. FORSTER bewees nu dat directe inspuiting in het bloed van serum (paardenbloed) bij honden in dit opzicht gelijk staat met toediening van vleesch per os, daar de stikstof hiervan onmiddellijk weder wordt uitgescheiden, doch dat, indien hij in plaats van serum, een vloeibaar *orgaan*, gedefibrineerd bloed van dezelfde diersoort inspoot, de stikstofomzetting hierdoor bijna in het geheel niet gewijzigd wordt.

Noch bij injectie van serum, noch bij die van bloed werd nieraandoening of albuminurie waargenomen.

Uit de proeven met seruminjectie blijkt tevens dat vloeibare albuminstoffen niet, zoo als wel eens beweerd is, behoeven verteerd i. e. in peptonen omgezet te worden om te worden geoxydeerd.

Tot een gelijk resultaat als FORSTER is ook TSCHIRIEW (VIRCHOW u. HIRSCH, *Jahresbericht*, pag. 235) gekomen, die de ureumuitscheiding bij transfusie en bij invoering per os van gelijke quantiteiten bloed vergeleek.

A. P. FOKKER.

DE BEHANDELING DER INCONTINENTIA URINAE NOCTURNA INFANTUM wordt door Prof. HAMMOND te New-York, blijkens zijne Verhandeling daarover in het *Ohio Medical Journal* medegedeeld en door *the Medical Times* van 23 December opgenomen, met een uitstekend gevolg door die middelen, welke de prikkelbaarheid der medulla en die van den sphincter vesicae verminderen, bestreden. Met het oog daarop moet de ligging op den rug in ieder geval streng vermeden en de kuur hoofdzakelijk door de toediening van bromidum zinci verbonden met het extr. secalis cornuti liquidum, uitgevoerd worden. Voor kinderen van 4—12 jaren laat HAMMOND bromidi zinci unc. β . in extr. sec. corn. liquidi unc. iv oplossen en daarvan 3malen daags 10 druppels, liefst na het gebruik van voedsel ter voorkoming van nausea, gebruiken. Het gebruik moet minstens 3—4 maanden lang voortgezet en de dosis iedere maand met 5 druppels verhoogd worden. Bij meer volwassenen kan die verhooging iedere 14 dagen geschieden. Daar, waar het zinkzout de bekende eigenaardige cachexie veroorzaakt, vervangt HAMMOND het door het bromur. ferri in den vorm van stroop (brom. ferri unc. j., syr. simpl. unc. vj.) in giften van 3malen daags 5 grein en langzaam tot 15—20 klimmende. Daar iedere theelepel dezer siroop ongeveer 10 grein brom. ferri bevat, zoo is de dosis in den aanvang eene halve, om langzaam tot 2 theelepels te klimmen. Het extr. sec. corn. wordt dan daarbij afzonderlijk toegediend en van 10 druppels 3malen daags, langzaam tot ééne drachme verhoogd. Bij volwassenen is de behandeling dezelfde, maar kan het brom. zinci door het bromur. potassii, sodii of calcii zonder dat het noodig is de dosis te vermeerderen, vervangen worden. Daar, waar organische veranderingen der medulla het lijden veroorzaken, wordt natuurlijk door HAMMOND geene, maar ook bij de hysterische incontinentia eene even groote waarde, aan zijne behandelingswijze gehecht.

Dr. J. HANLO.